

RECENSIE THEATER

Revolutionary Road is een onverbidelijke dissectie van een relatie, die je ook na afloop niet loslaat

Ivana Noa en Flor Van Severen steken Kate Winslet en Leonardo DiCaprio naar de kroon. — © Stef Sessel

***Revolutionary Road* (STAN & De Roovers) is een onverbidelijke dissectie van een koppel dat zichzelf langzaam de vernietiging inpraat. Robbie Cleiren, Jolente De Keersmaecker, Ivana Noa en Flor Van Severen excelleren in een indrukwekkende karakterstudie.**

Floris Baeke

Dinsdag 12 november 2024 om 03:00

REVOLUTIONARY ROAD

STAN & De Roovers

Nog op tournee tot en met 24 januari 2025. stan.be

★★★★☆

Richard Yates schreef met *Revolutionary Road* een vlijmscherpe kritiek op de benauwende burgerlijke verwachtingen anno 1961. Vandaag is een geslaagd leven vaak een waterdoorlaatbare oprit, een gevarieerde voortuin, een zomerreis plus enkele citytrips, een geruststellend interieur en kinderen met zo veel mogelijk hobby's.

De Wheelers zijn zo'n perfect koppel. April, een naam en in de vorm van Ivana Noa ook een verschijning als de lente, wilde acteren, maar borg die ambities op om echtgenote en moeder te zijn. Frank, een charmante Flor Van Severen, haat zijn lege job, maar zoekt spanning in flikflooiërij met een secretaresse.

Op een dag krijgt April een radicaal idee: verhuizen naar Parijs, ver weg van deze randstedelijke kooi. Zij zal de kost verdienen, hij krijgt de tijd om stil te staan bij wat hij ook alweer met zijn leven wilde doen. Tot ontsteltenis van hun bemoeizuchtige buurvrouw en hun oersaaië, bekrompen vrienden — magistraal en bijwijlen hilarisch uitvergroot door Robbie Cleiren en Jolente De Keersmaeker — vinden ze elkaar terug in die droom.

Altijd gevangen

Het nakende vertrek wakkert de vlam aan: het verliefde, plagerige getouwtrek mondt uit in een triomfantelijke vrijpartij. Van Severen en Noa steken zowel in de romantische euforie als in de aanstaande ravage Leonardo DiCaprio en Kate Winslet uit de Sam Mendes-film naar de kroon. Want het cellofaan over het leven dat ze wilden afschudden, blijkt stugger dan verwacht. Frank krijgt een onweerstaanbare jobaanbieding, April raakt zwanger. Frank wil het kind houden, April wil – trouw aan de gedroomde revolutie – een abortus. Waar ze ook naartoe gaan, het koppel zit gevangen. En wiens fout is het?

Een relatie is een raadsel voor de buitenwereld, wordt weleens gezegd, en nog meer voor zij die erin verwickeld zijn. Uiteraard zien we hoe de jonge Wheelers in de kleinburgerlijke pas moeten lopen. Maar theater stript alles tot de rauwe kern, de intimiteit, het zelfbewustzijn. De vier acteurs tonen hoe je zo onder elkaars huid kunt kruipen dat je elkaar begint te haten. Ze tonen hoeveel je van jezelf moet loslaten voor een relatie, hoe je met elke liefdevolle blik, elke 'ik hou van jou', de grip rond elkaars kelen iets verder kan sluiten.

Van Severen zet met vragende ogen en feilloos getimede zuchtjes van onschuldige verbazing een man neer die April manipuleert tot ze zelf gelooft dat ze gek is. Hij is de stem van 'de rede', van 'de verantwoordelijkheid' voor kind en gezin, van de normaliteit. Alles wat daarbuiten valt, zoals de buurjongen met grissini in zijn oor (Cleiren) die rake waarheden serveert, is gek of ziek. April — altijd weer de vrouw die de mannen moet helpen hun gevoelens in woorden te baren — durft aan de woedende Frank steeds minder de moeilijke maar noodzakelijke vragen te stellen. Ze kruipt terug in zichzelf, legt zich neer bij haar rol.

Verwoestende omknelling

Wie tijdens het finale hoffelijke gesprek aan de verzorgde ontbijttafel denkt dat de plooiën zijn gladgestreken, heeft het mis. Aprils interesse in Frank is plichtmatige beleefdheid, haar vriendelijke glimlach en haar jaknikken zijn van een ijzingwekkende afstandelijkheid. Ze

zijn vreemden voor elkaar geworden.

Het ultieme drama wordt niet getoond, maar enkel verteld volgens de klassieke en hier o zo trefzekere theaterwet. In een tragische poging om opnieuw controle te nemen over haar eigen leven, slaat ze de hand aan het leven in haar schoot en dat van zichzelf, zo delen Cleiren en De Keersmaeker lijdzaam mee.

Revolutionary Road begint als een rake, luchtige ontleding van een relatie die verdrukt wordt door kleinburgerlijkheid, maar trekt je langzaam mee in een tragische, verwoestende omknelling die je ook na afloop niet loslaat.

Lees ook

(https://www.standaard.be/cnt/t825bma3?utm_campaign=internal-article&utm_source=standaard&utm_medium=lees-ook)

⊕ 'Ik vrees dat ik te cynisch ben' >

(https://www.standaard.be/cnt/t825bma3?utm_campaign=internal-article&utm_source=standaard&utm_medium=lees-ook)

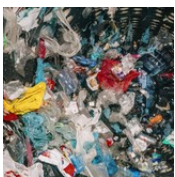
(https://www.standaard.be/cnt/t825bma3?utm_campaign=internal-article&utm_source=standaard&utm_medium=lees-ook)

Meer van onze journalistiek lezen? Voor inzicht, analyse en de verhalen achter de feiten. Want spannende tijden vragen om kritische journalistiek. We geven je als eerste het nieuws, en zeggen ook wat dat nieuws betekent. **Live, grondig en betrouwbaar.**

Lees nu voor € 5/week > (https://aboshop.standaard.be?utm_internal=banner-web-freearticle-prospectloggedin)

12 maanden welkomstarief

Niet te missen in DS+

⊕ **Als de hele wereld onze blauwe zak overneemt, is de plasticcrisis dan voorbij?**

Met de blauwe zak toont België hoe je efficiënt plastic kunt sorteren en hergebruiken. Olie- en ...

(/cnt/dmf20241129_98303716)